

Aleš Šteger

Gyertya

Ha valaki meghal, nincs se éjjel, se nappal.
S te se, ő se vagytok jelen. Se itt, se ott.
A gáztűzhely felett apró lánggal lobog.

Tekintélytelen. Nem is élő, nem is holt,
mit tenyered védve óv.
Nincs mit kérdeznie, feleletet se ad.

Nem áll sem a jó, sem a rossz oldalán.
Sem hazugságot, sem igazságot nem ismer,
sem értelmet, se értelmetlenséget.
Sem a jövődőt, még a múltat sem.

Van, s közben mégisincs.
Nem mintha létezne, de te is lehetnél.
Nem mintha nem ő lenne, vagy valami más.
Nem is levegő, nem is tűz. Se fénye, se lángnyelve.

Nem is szakadék, nem is remény.
Nem is igen, de nem se.
Ha valaki meghal, valaki mégse halt meg.
A kanócon kapaszkodott lefele, magába.

Feléje nyúlsz és kilobban.

Aleš Šteger (1973, Ptuj) önálló szabad művészként él, a Beletrina Könyvkiadónál dolgozik. Verseinek nemcsak hazai földön, de külföldön is nagy olvasói és kritikai visszhangja volt. Négy verseskötetet publikált, közülük magyarul a *Protuberancia* című jelent meg 2006-ban, a BabelPress kiadásában, Orcsik Roland fordításában.

Veno Taufer
Sírfelirat

kerékforgás golyó repülő röpte halál földre érte
pár poros nyári nap folyamán
pár átizzadt esztendőnkből áll
tetemeinkkel ad mértéket már a múlt tervében.

Elégett és újjászületett ember

tűz a kőben
tűz a felhőkben
lángol sarkakat
perzsel a tekintetet

lobogó agyvelők
lángoló ölelés
perzselő magvak
égő emberfiak

égő benzin
madár a láng
bokrából mózest rémítő
szavak füstbe szállnak

Veno Taufer (1933, Ljubljana) költő, drámaíró, esszéista, kritikus, műfordító és szerkesztő. A szlovén függetlenségi harc jeles képviselője, aki verset írt a magyar forradalomról. Tizenhat verseskötete jelent meg eddig, két drámai művet is írt. Számos kitüntetés, köztük a Prešeren-díj birtokosa.

Josip Osti
Monológ

Ha majd mélyen szendergek és soha
fel se ébredek, a halált is
átalszom.

Minden csak látomás

Gyíkot öltem, azt hittem, mérges
kígyó. Engem is megöl valaki, azzal a hittel,
hogy ember, aki mindenkinek gonoszságot tervel?

Árnyék

Csak szorult helyzetemben gondolok a halálra.
A halál azonban mindig gondol rám.

Josip Osti (1945, Szarajevó) költő, elbeszélő, esszéista, irodalomkritikus, műfordító. Számos folyóirat és kiadó szerkesztője volt. Szlovéniában él mint önálló szabad művész, mint ahogy ezt maga szokta mondani: a szerelemből és abból, amit ír és lefordít. Tizenöt verseskötete, két prózai műve és tizenhárom esszékötete jelent meg.

Lukács Zsolt fordításai

Irina Kovaljova

Őszirózsák

Őszirózsák az asztalon,
akár kétszáz éve.
Nyár volt akkor, és halk nagyon
a kert zizegése,

s tavon hattyúk keringőztek,
ringott lent mind az árny...
Ha én távozom elsőnek,
gondolsz-e néha rám?

Csokor áll a kék asztalon,
szárnyakat tár éppen.
A halál lenne? – jaj, dehogy! –:
az élet jött el értem.

Szalmavirág

M. R. Sz.-nak

Lesznek fehér fergetegek?
Ne búsongj – szalmavirágod
Cserépbén az ablak megett,
Ugyanúgy virul, mint nyáron.

Hull folyton az égbolt hava,
Lent a kérgest kivattázza.
S mégis: ahogy az orgona
Nyílik minden ágát tárva,

Úgy virít a szalmavirág,
Olyan meleget lehelve
– Bármit jósol e télvilág –,
Mintha halál nem is lenne.

Irina Kovaljova 1964-ben született Moszkvában és jelenleg is ott él. A moszkvai írószövetség tagja és az „Ogonyki” (Tüzek) főszerkesztője. A műfordítóként is tevékenykedő poétessza tevékenységéért megkapta az MTA Füst Milán Alapítvány díját is.

Alekszandr Kravcov

Soha

Az állomás nyüzsgő forgatagában
vonatok húznak ki vagy érkeznek.
Mindig várok. S újra meg újra rám csap
a borzalom: anyám sose jön meg.

Sírkő virraszt ott a messzi sztyeppen,
mint lelkemben a megkövült fájdalom –;
szeme fényét idegen szemekben
fürkészem – és már meg nem találhatom.

Alekszandr Kravcov 1915-ben született. Az idős költő lírájára az emlékezés, a nosztalgia és a tájélmények jellemzőek zömmel. Most közzölt verse a *Nádpisz na klinke (Írás a kövön* – 1983, Moszkva) kötetében lelhető fel eredetiben.

Regina Katinaite-Lumpickienė

Az út vége

út nem vezet sehova
te vagy az magad
s ha rád hull az alkonyok alkonya
az út megszakad

s kihuny ott hó vagy angyal fehéré
szél szárnya alatt
s varjak kárognak feléve
vakon nyomodat

Regina Katinaite-Lumpickienė litván költő- és műfordító-nő 1955. október 30-án született, Utenában él. Kötetnyi verset ültetett át és jelentetett meg magyar lírikusoktól, Litvániában. Több ottani irodalmi díjat kapott már eddigi munkásságáért.

Cseh Károly fordításai